

самитѣ врата на столицата и запусъаванieto все повече и повече се разпространява даже и въ най добрата областъ, по брѣговетѣ на Мряморно и Егейско морета?!

Бловицѣ минавалѣ по пѣтя, който отива къмъ гората въ Беллиградѣ. „Щомъ, говори той, млѣкна послѣдния екотъ отъ Цариградѣ и захвана да се показва, километръ слѣдъ километръ, и въ течение цѣли часове, — гола пустиня: нѣма ни сѣнка, ни кѣща, ни колиба, ни дърво, ни цвѣтъ, ни плодъ. Обширна пустиня, която съдържа стотини мили хектара земя необработена, дива, оставена отъ хората, а повидимо и отъ Бога; това може да се покаже невѣроятно!“ Алберъ Дюмонъ посѣтилъ околноститѣ на Родосто, добро пристанище на Мряморно море и ето, що пише въ *Revue de Deux Mondes* (15 юний 1871 г.): „Страната, прѣзъ която ний минахме, прѣдставлява пустиня. Обширна, равна земя, мазна и плодородна, но не я работятъ. Навсѣкѣждѣ изоставенитѣ села свидѣтелствоватъ за прѣдишното благополучие; жителитѣ исчезнали и трѣнака обвзелъ почвата. Много отъ тѣзи села биле населени прѣди половинъ столѣтие; други сж запусѣли въ по отколѣшно врѣме; останали неначекнати само гробищата“. Ако да не е упорството въ труда на българския селянинъ, който продължава да обработва почвата при всички тѣзи притѣснения и грабителства, то и другата частъ на Европейска Турция би заприличала на тая областъ, която отъ по напрѣдъ била населена съ гърци. Кой ще пожелае да купи църковнитѣ имущества въ такава страна, гдѣто така бързо се развива запусъаванieto?

А пъкъ кога се опитвали да продаватъ вакѣфитѣ, то любимцитѣ и министритѣ ги купували за пета или десета частъ отъ тѣхната стойностъ, сирѣчь безъ цѣна. Взели тѣй сжщо заимообразно отъ съкровищницата на Св. София 12 милиона гроша да направятъ желѣзенъ пѣтъ за Трапезондъ, но не излѣзло друго нищо отъ това, освѣнъ само гдѣто се нащърбило достоянието на Св. София. Вакѣфитѣ сж единственнитѣ достояния, прѣдзначени за дѣла на общественна полза; унищожете ги и вий ще ускорите паданието на господарството. Казватъ,